

Martina Filjak

Descrita pel «New York Times» com una intèrpret d'«*execució brillant, sensitiva i imaginativa, amb recursos tècnics i d'una musicalitat natural i una individualitat sorprenent*», la pianista Martina Filjak sobresurt com una de les pianistes més destacades del moment.

Va centrar l'atenció internacional en guanyar la Medalla d'Or, el primer premi i el Premi Beethoven el 2009 a la Cleveland International Piano Competition. Ha aconseguit altres primers premis, al Premi Internacional de Piano Maria Canals (Barcelona), el de Piano Viotti a Vercelli (Itàlia) i el Concurs de Piano Busoni (Bolzano, Itàlia).

Els darrers anys ha tocat com a solista amb orquestres de prestigi, com la Cleveland Orchestra, San Diego Symphony, Florida Orchestra, Orchestre Philharmonique d'Estrasburg, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquestra de Granada, Deutsche Radio Philharmonie, Staatskapelle Halle, Staatskapelle Weimar, Orquestra de Cambra d'Israel, Bilbao Orkestra Simfonikoa, Orquestra Sinfònica de Tenerife, Orquestra de Granada i Real Filharmonía de Galicia, entre d'altres. Ha estat convidada a oferir recitals a les principals sales de concerts, com ara al Concertgebouw d'Amsterdam, Konzerthaus de Berlín, Palau de la Música Catalana, Zankel Hall del Carnegie Hall de Nova York, Jordan Hall a Boston, Teatro San Carlo de Nàpols, Sala Verdi a Milà, Salle Gaveau de París, Musikverein i Konzerthaus de Viena, NDR Hall a Hannover, Residenz a Munic i a l'Auditorio Nacional de Madrid.

Les seves col·laboracions més recents han estat amb els directors JoAnn Falletta, Michael Schonwandt, Christoph Poppen, Hans Graf, Sebastian Lang-Lessing, Josep Caballé Domenech, Carlos Miguel Prieto, Tito Muñoz, Christopher Warren-Green, Stefan Sanderling, Markus Poschner, Manuel Hernández Silva, Donato Cabrera, Alexander Shelley, Anja Bihlmaier i Stanislav Kochanovsky.

Té un repertori extens, que abasta de Bach a Berio, amb una trentena de *Concerts per a piano*.

Martina Filjak parla set idiomes i se sent agraïda per la seva activa carrera com a pianista, ja que conèixer noves cultures és una de les seves màximes passions.

També et pot interessar

Estiu al Palau
Dilluns, 26 d'agost de 2019–20h
Sala de Concerts

Preus: 25 euros

Evgeny Konnov, piano
Guanyador del Concurs Internacional de
Música Maria Canals Barcelona 2018

L. van Beethoven: *Sonata per a piano No.13, Op.27 No. 1*
I. Stravinski: *Tango en Re menor* | Tres moviments de *Petruixka*
P. I. Txaikovski: *Scherzo a la russa núm. 1, Op. 1 en Si bemoll major*
S. Rakhmàninov: *Preludi núm. 12, op. 32 en Sol sostingut menor* | *Fuga en Re menor* | *Estudi/Quadre núm. 6, op.39 en La menor* | *Sonata per a piano núm. 2, op. 36 en Si bemoll menor*

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

B 15602-2019

Martina Filjak, piano

Estiu al Palau
Dilluns, 19 d'agost de 2019–20h
Sala de Concerts

Programa

I

Jean-Philippe Rameau (1683-1764)

De la Suite en Mi menor, RCT 2

“Le tambourin”

“La villegeoise”

“Le rappel des oiseaux”

Franz Liszt (1811-1886) – **Giovanni Pierluigi da Palestrina** (1525-1594)

“Miserere d’après Palestrina”, d’*Harmonies poétiques et religieuses III, S.173|8*

César Franck (1822-1890)

Preludi, fuga i variacions, op. 18

I. Andantino

II. Lento

III. Allegretto ma non troppo

IV. Andantino

Johann Sebastian Bach (1685-1750) – **Ferruccio Busoni** (1866-1924)

Tocata i fuga en Re menor, BWV 565

II

Robert Schumann (1810-1856)

Carnaval de Viena, op. 26

I. Allegro

II. Romanze

III. Scherzino

IV. Intermezzo

V. Finale

Franz Liszt – **Gaetano Donizetti** (1797-1848)

Reminiscències de ‘Lucia de Lammermoor’, S. 397

Marxa per al sultà Abdul Medjid-Khan, S. 403

“[...] *Tot és això, de genolls!*

El cor s’encongeix en la seva agonia.

S’estima tant les fulles que abandona,

la tardor! [...]»

Màrius Sampere

“Tot és això”

Ens trobarem a fora, 2006

Comentari

En aquest programa de concert que ens ofereix Martina Filjak, podrem comprovar que l’adaptació d’una obra originària per a un instrument a un altre, encara que estiguem a la família del teclat, dona a la mateixa música un tractament sonor molt diferent. Comencem per tres peces que Jean-Philippe Rameau, gran especialista del clavicèmbal, va publicar el 1724 com un mètode d’ensenyament musical. Sonen a danses populars, amb ritmes simples i frases repetitives que busquen fixar l’agilitat i la sincronia dels dits i que utilitzen els ornaments sonors amb molta delicadesa. Aquest preàmbul de Rameau enllaça perfectament amb la peça de Giovanni Pierluigi da Palestrina de caire religiós que el gran pianista hongarès del Romanticisme, Franz Liszt, va transcriure per a piano. També hi sentirem efectes repetitius i abundants arpegiats, que esdevenen més dramàtics i lluminosos.

El *Preludi, fuga i variacions* de César Franck és la tercera de les *Sis peces per a gran orgue* que aquest compositor francès va compondre el 1862 dedicada al seu amic Camille Saint-Saëns. És el fruit dels set anys que Franck va ser organista de la parròquia de Sant Joan i Sant Francesc, i, posteriorment, de Santa Clotilde, on es va inspirar per compondre aquest preludi que fa de pòrtic a la fuga i a les variacions, formes harmòniques amb les quals la música sembla construir arcs i pilars tan elevats com els de les esglésies. El mateix Franck va arreglar aquesta partitura per poder ser tocada al piano. També n’existeix una versió del pianista Harold Bauer feta el 1910. Continuem amb una altra transcripció d’orgue a piano. En aquest cas, la de la famosa *Tocata i fuga* que Bach va compondre cap al 1704 i que Ferruccio Busoni, un altre virtuós del segle XIX, va adaptar el 1831 sense estalviar-hi la seva magnificència.

De Robert Schumann, un dels noms representatius del Romanticisme musical, sentirem una obra original per a piano que descriu l’ambient del Carnestoltes que es celebrava a Viena el 1839, quan la va compondre. El ritme popular de la dansa també hi és present, amb més gruix i complexitat sonora. Fins i tot s’atreveix a posar-hi la tonada de l’himne de *La marsellesa* a l’“Allegro” inicial, tot desafiant la censura política d’aquell moment.

I acabem amb unes altres transcripcions: les que va fer Franz Liszt de les òperes de Gaetano Donizetti. La que reproduceix escenes de *Lucia di Lammermoor* és del 1835, i la segona, la *Marxa per al sultà Abdul Medjid-Khan*, del 1847. Aquí la melodia que fa la veu humana en l’obra original es converteix en malabars sonors sobre el teclat.

Mònica Pagès, periodista